
АКАДЕМІЯ БЛАДВІНГ, КНИГА 4
З ПОЛУМ'ЯНИМИ СЕРЦЯМИ
БРАЯР БОЛЕЙН

БРАЯР БОЛЕЙН

З полум'яними серцями

With Hearts of Flame

Переклад з англійської

Переклад українською виконано за допомогою Claude (Anthropic), за єдиним глосарієм імен і термінів на всю книгу, з автоматичною перевіркою кожного розділу.

Редагування: редактор Readcraft.

Оригінал: With Hearts of Flame, Briar Boleyn.

Права на оригінальний твір належать авторці та видавцю оригіналу. Цей переклад неофіційний і призначений для особистого читання.

Readcraft, 2026. readcraft.fyi

Прелюдія

«Хто смерть зустріне без любові, той неминуче кінець знайде.

А хто віддасть свою душу, тому вічність відкриється».

— Слова Оркадес Ле Фей, королеви Камелоту

Скільки я читав і чув в оповідях та літописах, шлях справжнього кохання ніколи не був гладким.

Бо або в крові була різниця...

Або ж лихо в літах невідповідних...

Або ж вибір припадав на волю друзів...

А якщо згода у виборі й була, то війна, смерть чи недуга її облягали, роблячи її мимолітною, як звук, швидкоплинною, як тінь, короткою, як сон, миттєвою, як блискавка в глупу ніч, що в одну мить розкриває небо й землю, і поки хтось устигне сказати «Глянь!»

Пітьми пащека її вже поглинає.

Так швидко все світле до згуби йде.

— Лісандер, *Сон літньої ночі*, дія 1, сцена 1

Пролог

Це мало бути не так. Це мало закінчитися не так. Не для неї.

Для мене? Звісно, я завжди бачив, що до цього йде. Завжди знав, що моя історія завершиться тим, що я стекаю кров'ю, зламаний, недостойний милосердя. Я буду тим чорносерцим чудовиськом, яке нарешті змусили сплатити борг. Не вдаватимемо, ніби ми цього не передбачали. Гріхи батьків лягають на синів. А ці гріхи накопичуються, так завжди буває. Але нічого. Бо я був до цього готовий. Готовий зустріти це віч-на-віч і заплатити своєю кров'ю. Хоч скільки б це коштувало.

Для цього було безліч евфемізмів. Сплатити ціну. Принести найвищу жертву. Поставити на кін усе. Відгукнутися на поклик.

Ну, як би ви, на хрін, це не назвали, я був готовий. Настав час зробити те, що мусило бути зроблено.

Я. Не вона. Вона ніколи не мала стати ціною, яку ми платимо.

Але ж я помітив дещо в цьому покаліченому світі: ти ніколи не отримуєш від нього того, чого хочеш, чи не так? Коли цьому світові була діло до справедливості? До правди? Коли він щадив бодай щось тільки тому, що воно добре?

Тож так. Мені слід було знати це від самого початку. Ми завжди були пропащі.

Бо Медра Пендрагон? Вона була втіленням доброти, навіть коли сама не хотіла в це вірити.

Єдина добра річ, єдина справжня, єдина чиста в моєму житті… завжди була вона.

Іронія в тому, що вона стала подарунком, якого я не просив і який намагався відкинути.

Вона була б'ючимся серцем: не лише для мене, не лише для цієї школи, а й для цілого цього нікчемного, проклятого кров'ю світу. Вона несла нас усіх. Вона так довго була сильною. Їй не мало б доводитися.

Ми були для неї недостатніми. Я був недостатнім. Я був боягузом, який вірив, що любов до неї, і те, що я дозволяв їй любити *мене*, якимось чином зарадить усьому. Тепер я стояв перед дорогою, що вела вперед, і мені не було чим торгуватися. А там, де мала бути вона, лишалася порожнеча.

Якщо вона справді зникла, то в цьому світі не залишилося нічого, що варто було б рятувати.

Книга 1. Розділ 1. Лунайя

Хоч то був лише другий місяць Весняного Світанку, знову йшов сніг. Темно-сірі хмари затуляли сонце. Здавалося, тут завжди хмарно: або сніг, або дощ, а подеколи й те, й інше разом.

У маєтку панувала неприродна тиша, коли Лунайя нечутно йшла коридором. Праворуч тягся довгий ряд зачинених дверей. Ліворуч височіли вікна, завішені важкими оксамитовими завісами. Повітря було вологе, з ледь вловимим запахом цвілі. Про це місце тепер ніхто не дбав. Ніхто не витиратиме пилюку з підвіконь і не потурбується про завіси, коли їх час прати. Колись, можливо, це був дім, але тепер це був лише будинок, примарний і занедбаний, мертва річ. Навіть якщо цього поки що ніхто не усвідомлював.

Лунайя була однією з небагатьох, кому дозволялося тут бути, або принаймні тією, на кого ніхто не зверне уваги. Але вільною вона не була ні на крапельку. Багато хто не був. Більшість із тих, хто колись тут жив, уже не жили зовсім. Тож їй пощастило більше, ніж комусь. І менше, ніж іншим.

Вона зупинилася, коли побачила його: хлопчика, не старшого за десять чи одинадцять, із блідим високородним волоссям до шиї, якому не завадила б гребінка. Він стояв у самому кінці коридору, де його бути не мало, притиснувшись обличчям до щілини в дверях. Волосся впало йому на очі, коли він

подався вперед, надто захоплений підслуховуванням, щоб помітити, як вона підходить.

Лунайя підійшла ближче, вивчаючи постать хлопчика, напругу його спини. Він слухав так старанно, що це, здавалося, завдавало йому фізичного болю. Він мав розуміти, чого коштуватиме, якщо його впіймають. Коли вона дісталася до нього, то легенько стисла пальцями його худе плече. Він здригнувся так різко, що з горла вирвалося зойкання, і Лунайя здригнулася теж. Їй слід було затулити йому рот, але така грубість давалася їй нелегко.

Натомість вона приклала палець до своїх губ, і очі хлопчика розширилися. Вони були блідо-пурпурові. Такий колір траплявся лише в кількох високородних домах. Усі вони могли вести свій рід від Дракгарроу.

— Тобі тут не можна бути, — прошепотіла Лунайя.

Хлопчик уперто підняв підборіддя. Зітхнувши, вона стала позаду нього. Не надто близько: вона знала, що він її боїться. Трохи повагавшись, хлопчик знову повернув голову до щілини.

Кімната за дверима колись була вітальнею, створеною для затишку й обставленою з надміром. Оббивка була бордова із золотом. На низькому столику досі валялися перекинуті кришталеві келихи й пролите кров'яне вино, яке так ніхто й не витер. У величезному кам'яному каміні тліло слабке вогнище, а обабіч нього стояли колони з різьбленням: Діва Крові та її жриці з вазами квітів. Біля каміна до крісла був прив'язаний чоловік, володар цього маєтку. Його гарний одяг був подертий і заляпаний кров'ю. Рвані рани перетинали його руки, а з порізу на чолі вільно стікала кров. Навпроти нього стояла молода жінка з блідо-білим волоссям, ретельно заплетеним у корону з кіс. Вона була вродлива якоюсь невблаганною вродою, поставу

мала бездоганну, вираз обличчя відсторонений. Руки в червоних шкіряних рукавичках лежали на спинці найближчого крісла, а сама вона дивилася на чоловіка.

Лунайя стояла надто далеко, щоб розрізнити, чи заляпані рукавички кров'ю. Вона думала, що, мабуть, так.

За кілька кроків від неї дебелий юний високородний чоловік розправив плечі й озирнувся на жінку з нетерплячою, звіриною усмішкою. Лунайя відчула, як хлопчик напружився під її рукою.

У кріслі володар маєтку надсадно, хрипко закашлявся й підняв голову. Він переводив погляд із високородного чоловіка на жінку й назад.

— Вам це не минеться.

— Ну ясно, знаємо, — сказав молодий чоловік, і голос його лунав так само нудно. — Тому ми й обрали тебе, хіба ні? Сила крові.

— А мої слуги? — голос чоловіка зірвався. — Їхні діти? Чим їхня кров послужила силі?

— Кров дітей набагато могутніша за кров дорослих. — Це заговорила молода жінка, яку звали Кетрін, уперше.

— Ти ж навчався в академії, правда, Чарльзе? — жорстоко глузував молодий чоловік. — Невже не вивчав санґвімантію? Некромантію? Не надто з тебе науковець, еге ж?

— Лорд О'Рурк із дому Аварі, Маркусе, — нагадала йому жінка з ледь помітною усмішкою. Лунайя знала, що дитячий гумор Маркуса нудить Кетрін, хоч вона й поділяла його схильність до жорстокості. Якби не вона, ніхто б із них тут не опинився. — Він ходив на... інші заняття.

Маркус кивнув.

— Гаразд. Річ у тім, що саме невинність робить їхню кров потужнішою. Принаймні так вважає теорія Кетрін. Кров чумо-

родних дітей хороша. — Рот його розтягся ще ширше. — Кров високородних дітей ще краща.

— У вас тут чимала зграйка дітей, чи не так, лорде О'Рурк? — зауважила Кетрін. — Чимала кількість ваших власних нащадків. — Вона відійшла від крісла й почала ходити вздовж краю кімнати, проводячи рукавичками по меблях, повз які проходила.

— Десятеро дітей, — присвиснув Маркус. — Чарльз був зайнятий. Звісно, він втратив бідолаху Кірнана.

Лорд О'Рурк зблід при імені старшого сина, але промовчав.

— Не кажучи вже про численних вихованців, яких ви тримаєте, — вела далі Кетрін.

— Я тримаю цих вихованців для лорда Дракгарроу, — О'Рурк оговтався, і до обличчя частково повернувся колір, а вираз став гнівним. — Вони його гості, не мої. Я палкий прихильник вашого дядька. Ви ж, безперечно, це знаєте. Зв'яжіться з ним. Він вам скаже. Якби він знав, що ви тут...

— Він знає, що ми тут, — перебив Маркус. — Невже ти думаєш, що хоч що-небудь із цього робилося б без схвалення наймогутнішого високородного в королівстві?

Він глянув на Кетрін, яка заспокійливо всміхнулася у відповідь, ніби кажучи: *наймогутнішого, поки що*.

— Це неможливо, — прошепотів Чарльз. — Він ніколи б...

Маркус розсміявся різким, скрипучим сміхом.

— Мало що мій дядько *ніколи б* зробив, запевняю тебе. Убити кількох дітей? Вирізати кількох лордів? — Він похитав головою. — Нічого особистого, О'Рурку. Річ не в лояльності. Просто... у близькості.

— У близькості до чого? — хрипко вимагав відповіді Чарльз. — Ви тижнями випотрошували мій двір. Висушили мої землі.

Знадобляться роки, щоб оговтатися від того, що ви накоїли. Що ви насправді шукаєте?

Усмішка Маркуса розповзлася ще ширше.

Кетрін схилила голову набік, вивчаючи високородного.

— Ти справді не знаєш? Я припускала, що комусь із твоїм походженням розповіли.

Лорд облизав губи.

— Кістяний Ліс поряд, так. Завіса стоїть на його околицях, видима тепер як ніколи. Моя родина століттями стежила за цими лісами. Але...

Маркус скрипуче засміявся.

— Назву він чув. А чи розуміє?

— Ви місяцями вибирали чумородних у селі, — гірко вимовив закривавлений чоловік. — Звісно, я знав, що ви там.

— Але коли то були чумородні, тобі було байдуже, правда ж? — сміявся Маркус. — Тебе це обходить тільки зараз, коли в кріслі ти.

— Це не мусить бути я, — сказав лорд О'Рурк, і голос його раптом став стриманішим. — Як ви самі казали, кров дітей потужніша.

— Ти волів би, щоб ми вбили когось із твоїх шмаркатих синків чи дочок, так? — Кетрін виглядала зацікавленою. — Як макабрично з твого боку.

— Не когось із моїх, — огризнувся О'Рурк. — Когось із вихованців. Їх багато. Заручники з понад двадцяти домів. Їхня кров, безперечно...

— Але серед них лише кілька О'Рурків. І тільки один законний лорд і господар цього маєтку, — зауважила Кетрін.

У О'Рурка перехопило подих, коли його схопила тяга тралльного плетіння.

Кетрін клацнула пальцями.

— Ага! Ось воно. — Вона глянула на Маркуса, і вони посміхнулися одне одному.

— Що, на вашу думку, ви знайшли? — кволо запитав О'Рурк.

Кетрін знову обернулася до нього.

— Та ж двері, звісно. Ті, що поховані під цим маєтком. Поріг, який ваші предки звели зверху й потім удавали, ніби його не існує.

О'Рурк завмер, як мрець.

— Це не... — ледь чутно мовив він.

— Не що? — бадьоро закінчив за нього Маркус. — Загальновідомо? Ні, не загальновідомо. — Він вишкірився. — Подякуй своїй дорогій дружині, що видала таємницю. — Маркус підвищив голос до глумливого фальцету. «*Тільки пощадіть дітей, благаю! Пощадіть дітей*». Він схопився за власне горло й видав звук, ніби давиться.

О'Рурк дивився, і до нього доходило.

— Ви казали, що не торкнетеся моєї родини.

— І не торкалися, — бадьоро сказала Кетрін. — До сьогодні. Але все добре колись закінчується.

— Вона була господинею цього маєтку, — прошепотів О'Рурк. — Ви не мали права...

— Я б на твоєму місці більше турбувався про власну долю, — порадив Маркус.

— Під цим домом немає нічого, окрім старих погребів, — прошепотів О'Рурк. Але колір з його обличчя зійшов і не повернувся. — Склепінчасті комори й таке інше.

Кетрін ледь усміхнулася.

— І брама. — Вона схилилася над кріслом. — Камінь, різьблений гномячими рунами. Нічого не нагадує?

Запала довга мовчанка. О'Рурк ковтнув.

— Камінь декоративний. І нічого більше. Слова… їх ніхто не може прочитати.

— Декоративний? — Кетрін похитала головою. — Ні, просто запечатаний. А щодо слів… Що ж, я досить кваліфікована лінгвістка, і це просто давніша форма класичної сангратської.

Усмішка Маркуса розповзлася ще більше.

— Дуже драматичні слова. Дуже повчальні слова.

Кетрін промовила тихо:

— Ти знаєш, що означають ці слова в перекладі, лорде О'Рурк? Твоя родина передала тобі це знання? — Чоловік у кріслі не вимовив ні звуку. Вона усміхнулася. — Бачу їх там, у закутках твого розуму. У перекладі вони менш поетичні. Але приблизно звучать так: *Нехай брама відкриється лише тоді, коли проллється кров тих, хто володіє цією землею. Ніхто, крім законного лорда, не сплатить цієї ціни.*

О'Рурк знову облизав губи.

— Моя дружина. Її кров…

Кетрін зареготала:

— Як швидко оговтується новоспечений удівець. — Вона похитала головою. — Її крові не вистачило. Ні, камінь вимагає *твоєї* крові. Крові твоєї родини.

— Мій… другий син, — видушив із себе О'Рурк. — Він завжди був норовливий. Може, його…

— Його кров буде запропоновано досить скоро, але ні, О'Рурку, ти, огидний скиглій боягузе. — Маркус похитав головою, і в цьому жесті змішалися захоплення й відраза.

— Ти сидиш у цьому кріслі, тому що земля слухається тебе, а брама не відкриється ні для кого іншого, — тихо сказала Кетрін.

— Але навіщо? — голос О'Рурка піднявся до вищої ноти. — Навіщо ви це робите? Який у цьому сенс, у всьому цьому?

— Ходімо звідси, — спішно прошепотіла Лунайя хлопчикові. — Ходімо.

Кров проллється, і не було жодної причини, щоб хлопчик це бачив. Він уже надивився забагато. То було суцільне диво, що його досі не помітили й не впіймали. Вона потягла його за руку. Він не звертав уваги, але вона не здавалася. Коли він нарешті відступив від дверей, Лунайя вхопилася за ручку й дуже обережно їх причинила.

— Ходімо, — сказала вона й рушила назад коридором. — Тобі треба бути далеко звідси, коли вони вийдуть.

— Чому тебе це хвилює? — кинув виклик хлопчик. — Чому ти мені допомагаєш? Ти одна з них. Вони твоя трійка. — Обличчя його зморщилося від відрази.

Її кроки збилися.

— Так, вони такі.

— Тоді ти така ж погана, як вони. Ти жахлива. Лорд О'Рурк мав рацію. Чому ти це робиш?

Лунайя втомлено глянула на нього. Вона знала відповідь тепер, хоч і хотіла б не знати. Вона була молода й надто наївна, так само як і цей хлопчик, не так уже й давно.

— Чому люди взагалі чинять жахливі речі?

— Заради влади, — випалив хлопчик. — Багатства.

Лунайя додала б третій і четвертий варіанти: *Бо можуть. Щоб побачити, що буде.* — Високородні завжди були жорстокі, — тихо сказала вона.

— Убивати інших високородних? Убивати дітей? Це не шлях високородних.

— Колись був.

— Ти така ж погана, як вони. Думаєш, що ні? Ти не зупинила їх, коли вони вбивали дітей слуг. — На обличчі хлопчика лишилися мокрі смуги.

— Ні. — Мовчки Лунайя простягла руки, показуючи йому позначки.

Він дивився на її шкіру, на свіжі порізи, але також і на інші спотворення. На чорну павутину некротичних вен, що вкривала кожен дюйм її тіла.

— Що ти таке? — прошепотів він, і в очах застиг жах.

— Не знаю, Персіс, — відповіла вона, і голос її був утомлений, такий утомлений. — Іноді я й сама більше не знаю.

Хлопчик розгубився.

— Ти знаєш моє ім'я. Тоді ти знаєш мого батька. Лорд Пансера прийде по мене.

Лунайя утрималася від зауваження, що ніхто не знає, що вони тут. Усіх дітей перевезли з інших місць. Ніхто не знав, що діється тут, у маєтку О'Рурків, так зручно розташованому поряд із Кістяним Лісом.

— Сподіваюся, що прийде, — лагідно мовила вона.

Величезна тінь раптом пропливла по високих шибках, і Персіс квапливо відступив.

— Дракон, — прошепотів він.

— Моліндра, — підтвердила Лунайя.

— У тебе є дракон, — наполягав хлопчик. — Тож чому ти не пішла?

Очі Лунайї були втомлені, на мить спалахнувши розчаруванням.

— Невже ти думаєш, що я б не пішла, якби могла? — Обличчя її пом'якшало. — Ходімо зі мною. Я хочу тобі дещо показати.

Для такого юного Персіс умів бути підозріливим.

— Куди?

— Ти не єдиний, хто тут у пастці.

Вона повела його коридором, потім до дверей, що відчинялися в інший, менший коридор. Вони пройшли ним, і Лунайя зупинилася перед високими дверима. Вона вказала на символи, намальовані на них червоним.

— Кривавий захист, — тихо мовила вона.

Очі Персіса розширилися, коли він побачив символи. Лунайя притисла долоню до захисту. Знаки спалахнули й засвітилися. Замок на дверях клацнув і відчинився. У кімнаті не було нічого, окрім клітки.

— Ох! — видихнув Персіс, коли побачив, що лежить усередині, згорнувшись.

Флафін був клубочком хмаринно-м'якого золотого хутра. Коли вони увійшли в кімнату, мала істота підняла голову, щоб подивитися на них, і її завеликі вуха сіпнулися від звуку. Очі в неї були круглі й завеликі для такої крихітної мордочки. Надто виразні, а також надто тямущі.

— Я таких ніколи не бачив, — прошепотів хлопчик. Він глянув на Лунайю. — Як її звати?

— Імені в неї ще немає. Як би ти хотів її назвати?

Обличчя хлопчика скисло.

— Чому вона тут?

— Ти вже знаєш відповідь. Бо вони хочуть використати її для чогось жахливого.

Персіс ковтнув, і погляд його знову повернувся до клітки. Флафін умостився на животику, чемно витягнувши лапки перед собою. Вона дивилася на нього блискучими довірливими очима.

— Вона ж майже дитинча. Це нечесно, — прошепотів він.

— Ні, нечесно, — погодилася Лунайя. Вона торкнулася його рукава. — Але ми їм цього не дозволимо.

У клітці малий флафін видав тихий тремтливий звук. Ніби розумів слова, які сказала дівчина, саме такими, якими вони були: обіцянкою.

Це уривок. Повна книга у форматах EPUB і PDF:
readcraft.fyi/uk/books/with-hearts-of-flame/